

sig heróver samt over Retsspørgsmaalet, overleverer Overanklageren Retten og Forsvareren Udkast til de Spørgsmaal, som skulle forelægges Nævningerne; disse kunne Forsvareren og Tiltalte ytre sig over, eventuelt faa ændrede. I Almindelighed skal hvert Spørgsmaal begynde med: „Er Tiltalte N. N. skyldig?“ Nævningerne svare ikke blot paa, om Tiltalte har gjort det, han sigtes for, men ogsaa om dette kan henføres under noget af de Straffebud, hvorom der efter Anklagen kan være Spørgsmaal, fremdeles om der foreligger nogen Grund, som udelukker Straf, eller Omstændigheder, som efter Straffeloven hjemle Nedsættelse eller Forhøjelse af Strafferammen, hvorimod det ikke tilkommer dem at afgøre noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kun komme i Betragtning ved Straffens Udmaaling indenfor Lovens Strafferamme. Ved hvert Spørgsmaal anføres af Formanden, at der udkræves 8 Stemmer til det Svar („ja“ eller „nej“), som er ugünstigt for Tiltalte. Iøvrigt gennemgaar Formanden i Korthed Sagen og dens Bevisligheder og forklarer Spørgsmaalene og de Retsætninger, som skulle lægges til Grund ved deres Besvarelse. Sluttelig begive Nævningerne sig til det for dem bestemte Værelse for at raadslaa. Indtil deres Erklæring er vedtagen, maa intet Samkvem mellem dem og andre finde Sted. Om Raadslagningen og Afstemningen skulle de iagttage Taushed. Stenmetallet ved Besvarelserne opgives ikke. Efterat Nævningerne ere vendte tilbage til Retssalen, oplæser deres Ordfører Spørgsmaalene og Svarene. Er der Mangler ved Erklæringen i Henseende til Formen eller Tydeligheden af Indholdet o. s. v., kan Retten paalægge Nævningerne at gaa tilbage til deres Værelse for at vedtage en ny Erklæring, der fjerner Tvivlen. 1) Have Nævningerne erklæret Tiltalte for „ikke skyldig“, afsiger Retten straks Frifindelsesdom, 2) Lyder Erklæringen paa „skyldig“, kan det være, at Retten finder, at Tiltalte efter Loven ikke kan straffes for det, hvori han er erklæret skyldig, og den kan da ligeledes straks afsige Frifindelsesdom. 3) Endvidere kan det hælde, at Retten finder, at Bevislighederne ikke have afgivet tilstrækkeligt Grundlag for at fælde Tiltalte; den kan da ved Kendelse beslutte, at en ny Domsforhandling skal foregaa, hvilken da foregaar for andre Dommere og andre Nævninger. Er Nævningeerklæringen her atter fældende, kan Retten, naar den enstemmig finder, at Beviset er utilstrækkeligt, afsige Frifindelsesdom. 4) *Udenfor disse Tilfælde* faar, efter at Kendelsen »skyldig« er afgivet, først Overanklageren og derefter Forsvareren og Tiltalte Ordet for at udtale sig om Strafudmaalingen og andre Punkter, som ligge udenfor Nævningernes Afgørelse, men Udtalelserne og Bevisførelsen maa ikke gaa ud paa at rokke ved noget, som er afgjort ved Nævningernes Erklæring. Derefter optages